

Stefanie Hasse, Julia K. Stein

Akademie čas

Mise mimo čas

Albatros

Akademie času

Mise mimo čas

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Stefanie Hasse, Julia K. Stein
Akademie času: Mise mimo čas – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stefanie Hasse, Julia K. Stein

Akademie čas

Mise mimo čas

Přeložila Tereza Eliášová

Albatros

Nicovi a Jojo

INTRO

Na cestování časem nikdo nevěří. Věda, moje učitelky a učitelé, a dokonce ani já ne. Jako výmluvu všichni používají to skvělé francouzské spojení *déjà vu*. Hlavně moji rodiče. *Déjà vu* znamená něco jako „již viděno“ a popisuje okamžik, kdy máte pocit, že *tohle už se někdy stalo*. Přesně takhle jsem si vysvětloval, proč zas a znovu vídám svou sestru Stellu v davu lidí, ačkoliv s námi už tři roky není.

Čas je zvláštní jev. Zní to teď filozofičtěji, než jsem chtěl, za to se omlouvám. Ale určitě to znáte, že čas neplyne vždy stejně rychle, ačkoliv docela důležití lidé už kdysi dávno zjistili, jak dlouho přesně trvá vteřina. Ale pět minut může být nekonečně dlouhých (na konci vyučování), mnohem delších než hodina na herní konzoli. Občas se čas táhne jako příliš dlouho žvýkaná žvýkačka a jindy se zase řítí jako raketa. Souvisí to s jevem, kterému se říká subjektivní vnímání času (už jsem si o tom něco nastudoval).

Ale jednu věc jsem vždycky považoval za nezvratnou:

Časem se cestuje jen v knihách a filmech. Tečka. To je fakt. Fakt, jako že voda je mokrá a nebe modré. Ale už jste někdy nasypali do misky s vodou pepř a pak do ní ponořili prst? Zůstane suchý. A co se stane s nebeskou modří při západu slunce nebo duze?

Stejně je to s cestováním v čase. Není vždycky pravda všechno, co se tvrdí.

Jestli mi nevěříte, možná vás přesvědčí moje zážitky z 25. července vašeho letopočtu. Byl to den, kdy se můj život ve vteřině změnil. (Ha! Hrátky se slovy! Vím, že tomu ještě nerozumíte, ale nebojte, to přijde.)

1

25. červenec byl stejně nudný jako spousta jiných dní, což bylo možná ještě horší, protože v ten den jsem měl dvanácté narozeniny. Zrovna jsem běžel domů z „kreativního kempu“ (napadlo by vás míň kreativní jméno?), mého osobního prázdninového pekla. Rodiče jsem ráno sotva viděl, protože museli brzo odejít do práce. Dřív jsem cestu domů zvládal v pohodě, aniž bych se zadýchal. Ale od té doby, co už nemám třikrát v týdnu fotbalový trénink, se moje kondička dost zhoršila, a tak jsem po prvních čtyřech stech metrech se supěním přešel do chůze.

Teplé slunce pozdního odpoledne svítilo na domy, které tady v okolí měly všechny dvě patra. Taky měly malou přistavěnou garáž, podobné ploty a až na rozdílné barvy omítky vypadaly skoro stejně. Momentálně se očividně všichni sousedé předháněli, komu na předzahrádce nejkrásněji kvete růžový keř. Celá ulice voněla sladce po růžích.

Přede mnou po asfaltovém chodníku hopsal můj prtávý stín – sice jsem nebyl moc vysoký, ale naštěstí o něco větší než ten tmavý prcek přede mnou. Jako pokaždé jsem čekal – ne čekal, doufal! –, že se moje stínové ruce zdvojí a zpoza mě vykročí moje sestra Stella. Mívali jsme takové hry se stíny rádi, strávili jsme spoustu hodin tím, že jsme z našich stínů vytvářeli ty nejhustější příšery. Tak moc jsem si přál, aby byla zpátky, že jsem si dokonce někdy namlouval, že ji vidím.

Aspoň to tvrdili moji rodiče, když jsem jim na začátku rozrušeně vyprávěl, jak jsem viděl Stellu stát před školou nebo v davu na posvícení.

Pořád jsem ji tu a tam zahlédl – nebo jsem si spíš myslel, že ji vidím. Víte, jak je strašné, když se vám po někom tak moc stýská? Vylil jsem si svůj nahromaděný stesk, který mi teď připadal spíš jako vztek, na malém kamínku, který jsem před sebou po zbytek cesty kopal.

Tolik jsem se na to soustředil, že jsem si teprve později všiml hlasů, které byly slyšet z našeho okna. Nechtěl jsem odposlouchávat (no dobře, první dvě vteřiny), ale hlasy mých rodičů byly tak napjaté a jiné, že mě přitahovaly jako magnet.

Bylo by taky divné, kdyby mi bylo jedno, o čem se tak rozrušeně baví, jsou to koneckonců moji rodiče. Nechal jsem kamínek kamínkem a připlížil jsem se k vyklopenému oknu kuchyně.

„Myslíš, že je pravá?“ ptala se zrovna moje máma. Stála s tátou za kuchyňským ostrůvkem, hlavy schované za jednou z pánviček, které se houpaly na věšáku na digestoři. Máma držela v ruce něco třpytivého, vypadalo to jako pohled ze zlata. Na sobě měla tmavomodré sako a sukni a táta manšestrový oblek a kostkovanou kravatu, jako by se oba zrovna vrátili z práce.

„Viděl jsi, kdo tu pozvánku donesl, Roberte?“ Máma teď mluvila tak tiše, že jsem jí sotva rozuměl, proto jsem se opatrně posunul ještě o něco blíž k domovní zdi. V keřích pod oknem se uhnízdili pavouci, jejichž sítě mi teď nejspíš visely

někde na těle. Ale jiné věci mě na tomhle okamžiku znepokojovaly daleko víc.

Když máma ukročila stranou od kývající se pánvičky a uviděl jsem její obličej, skoro jsem vyjekl a prozradil se: Jen málokdy jsem viděl svoji mámu takhle... vylekanou. Ruka se jí třásla. Oslepily mě sluneční paprsky, které se odrazily od kartičky. Ale opravdu mě šokovalo až to, co udělala pak.

Prudce otočila knoflíkem na sporáku doprava, takže okamžitě vyšlehl plamen. Bez zaváhání podržela třpytivou kartičku nad ohněm. Přeběhl mi mráz po zádech a instinktivně jsem chtěl vykřiknout *ne*, ale rychle jsem si dal ruku před pusou, abych ten zvuk zadusil.

Táta přistoupil těsně k mámě a podržel jí ruku s kartou, kterou teď dychtivě olizoval plamen. Pramínky vlasů, které se uvolnily z mámina tmavého culíku, se trochu zatřepotaly, ale nic víc se nestalo. Kartička nezačala hořet, nezuhelnatěla, jenom se trošku pohybovala, jako by oheň nebyl víc než závan větru.

Posunul jsem se ještě blíž k oknu, na sobě čím dál víc pavučin, a přitiskl jsem nos na studené sklo. Přitom jsem se modlil, aby byli moji rodiče dostatečně rozptýlení a nevšimli si mě. Nějak jsem cítil – netuším, proč vlastně –, že nechtějí být sledováni. To bude možná ta intuice, o které všichni pořád mluví. Okenní tabulka se orosila pod mým dechem a srdce mi bušilo rychleji, než když jsem ve škole běžel šedesátku na čas.

Z jakého materiálu byla ta kartička, že ji oheň nezničil? A co přesně na ní bylo nebezpečného, že se ji moji rodiče pokusili spálit?

Pak táta vypnul sporák a plamen zmizel. Máma s odhodlaným výrazem v obličeji přistoupila ke dřezu vedle sporáku, otočila kohoutkem a podržela kartičku pod horkým proudem vody tak dlouho, až z dřezu začala stoupat pára. Zavřela vodu a netrpělivě kartičkou zatřásla – ale nic se nestalo. Potom tu věc zmačkala, očividně se přitom nepopálila, a položila ji na odkapávač. Rodiče na tu neforemnou zlatou hroudu nevraživě zírali a modré oči mého otce za brýlemi vypadaly o dost větší než obyčejně.

I já jako bych zkameněl a sotva jsem si troufal dýchat. Sice jsem nevěděl, proč tu hroudu považují za nepřítele, ale tohle podivné chování mých rodičů mi nahánělo přinejmenším stejný strach jako ta zlatá kartička. Dokonce i pták na živém plotu u sousedů zmlknul. Ale pak se papírová hrouda začala sama od sebe pohybovat a já vykřikl dřív, než jsem se stihl kousnout do jazyka.

Máma si zakryla rukama obličej, jako by nechtěla přihlížet tomu, jak se papír sám urovnává a o pár vteřin později se zase leskne a třpytí v kuchyňském světle, jako by ho nikdy nikdo nezmačkal.

V tenhle okamžik jsem si přál, aby všechno, co o mně ostatní tvrdí, byla pravda a já měl prostě jen příliš bujnou fantazii a viděl věci, které neexistují. To by bylo mnohem méně znepokojivé – a méně strašidelné! – než to, co jsem

právě viděl. Podíval jsem směrem k rodičům a pohledem jsem se potkal s otcem, v jehož očích bylo stejné zděšení jako ve skřeku, který právě vydala moje máma. Skutečnost, že jsem to celé pozoroval, to o nic nevylepšila.

Nejradši bych dovnitř proskočil rovnou oknem. Ale protože byla jen vyklopená ventilačka, musel jsem doběhnout k domovním dveřím a zvonit a bušit na dveře, takže mě nejspíš slyšela i paní Hausnerová odvedle. Přesto mi nikdo neotevřel. Táta mě přece viděl! Podíval se mi přímo do očí!

S rozbušeným srdcem jsem sáhl po klíči, co jsem měl na šňůrce kolem krku, a třesoucími se prsty jsem otevřel dveře. Z kuchyně jsem slyšel hlasy rodičů. Vypadalo to, že se hádají, ale chtějí u toho být potichu, což přes dveře znělo jako hrozivý hukot a sykot. Tenhle tón jsem znal moc dobře. Přesně takhle spolu mluvili, když zmizela Stella. Pořád dokola. A přesto z toho nic nebylo. Stella, moje o čtyři roky starší sestra, jako by se před třemi lety vypařila.

Pak bylo najednou ticho a v průchodu, který vedl z chodby do kuchyně, se objevila silueta mého otce. „Maxi, tady jsi,“ řekl a usmál se, jako by bylo všechno v nejlepším pořádku. očividně pro něj bylo dost náročné držet koutky úst nahoře. Na čele se mu perlily kapičky potu. Odložil manšestrové sako a zelená košile se mu lepila na tělo.

Za ním se vyloupla máma a nasadila bezstarostný výraz.

„Může mi někdo vysvětlit, co se tu děje?“ chtěl jsem vědět.

„Co máš na mysli?“ zeptal se táta, jako by netušil, o čem mluvím, a strčil si ruce do kapes. I to vypadalo, že je pro něj

náročně, koukal dost zmučeně. Byl jsem ohromený a cítil jsem se, jako bych spolkl hrnec lepidla. Celý krk jsem měl zalepený.

„Mami?“ dostal jsem ze sebe s námahou.

Máma se odvrátila a zaujatě si začala pohrávat s varnou konvicí, která byla najednou to nejzajímavější, co kdy viděla. Což nebylo možné. Byla astrofyzička, těmi svými teleskopy musela vidět tisíckrát zajímavější věci.

„Ta věc je snad rozbitá,“ zamumlala, otevřela kuchyňskou skříňku a zírala na dlouhou řadu různých druhů čajů. Čekala snad, že na ni čaj sám vyskočí? To se moji rodiče úplně pomátli?

„A co byla ta zlatá věc, co jste měli předtím v ruce?“

„Co myslíš?“ zeptala se máma a pomalu se ke mně otočila, jako by to byla naprosto scestná otázka. Znal jsem tenhle úsměv. Takhle křečovitě jsem se tvářil, když se nás školní fotograf pokoušel rozesmát hloupými vtipy, a mně bylo spíš do pláče.

„Mami, tu zlatou kartičku, co jste zrovna drželi? Před chvílí jste se ji pokoušeli zapálit. Vzpomínáš si?“ To přece nebyla fata morgana. Sice mi bylo horko, ale ne tak moc, abych měl halucinace.

„Jo táááhle,“ řekla máma a protáhla přitom to „á“, aby získala čas. „To bylo... to nebylo nic.“ Dál zírala na čaje. Jak dlouho chce ještě přemýšlet o tom, jestli chce zelený čaj s citronem, granátovým jablkem, mátou, nebo pro mě za mě s příchutí nošených ponožek?

„Můžu ji vidět?“

„Ne, ne, je zničená,“ zamumlala. „Byl to jen odpad.“ Něco třpytivého vykukovalo zpod krabičky na svačinu z recyklovaného plastu. Několika kroky jsem byl u ní a vytáhl kartičku zpod krabičky dřív, než máma stihla zareagovat. Málem jsem ji rovnou upustil, protože byla na dotyk fakt zvláštní: studená a měkká jako vata, a přitom se mi chvěla mezi prsty. Na zlatém třpytivém pozadí bylo něco napsáno jako na nějaké fakt dost exkluzivní pozvánce. Aspoň jsem si teda exkluzivní pozvánku takhle nějak představoval, protože na nějakou blbou narozeninovou fotbalovou oslavu jste dostali leda nakopírovaný a rozstříhaný lístek. Očima jsem přelétl první větu a zatajil jsem dech.

Osobní pozvánka do AČ pro Maxe Kastella

Moje jméno bylo větší než zbytek textu a extra se třpytilo. Přejel jsem po něm prsty a ucítil vystouplá písmena a... v tu chvíli mi máma vytrhla kartu z ruky, jako by měla vybuchnout.

Znovu jsem začal dýchat. Sice už si na to nepamatuju, ale muselo se to stát, jinak už bych tu nebyl.

„To není pro tebe,“ řekla máma a schovala kartičku za zády. Nevěřil jsem vlastním uším – takhle nějak jsem se choval dřív, když jsem nechtěl odevzdat XXL pytlík gumových medvídků, který mi dala babička, abych si na chvíli oddechl od bio-jídla, co mi cpou rodiče. (Moje babička sype cukr i na salát, má na stravu rozhodně jiné názory než naši.)

„Ale je tam moje jméno!“ Patří mi spousta věcí, na kterých moje jméno není, ale tahle kartička byla jednoznačně pro mě. A ta pozvánka byla každopádně exkluzivnější než jakákoli jiná, co jsem kdy v životě dostal. Rozhodně jsem ji chtěl!

Ale máma se stisknutými rty zavrtěla hlavou a podívala se na mě přísně, jako bych *já* sebral něco, co patří jí, a ne naopak. Oplatil jsem jí stejně přísný pohled. Přece mi nebude lhát potom, co jsem si na té kartičce přečetl svoje jméno! Ještě nikdy mi nelhala, nebo jsem si toho ještě nevšiml. Možná byli moji rodiče docela jiní, než jsem si dosud myslel? V příští chvíli se výraz v obličeji mojí mámy změnil, vykulila oči, udělala krok ke mně a objala mě tak pevně, až mi došel vzduch.

„Máme po tebe ještě překvapení k narozeninám, Maxíčku!“ vykřikla tak blízko u mého ucha, až to zabořilo. Její vlasy mě pošimraly na nose. Takhle mi chce vysvětlit své chování?

„Mami, jestli mě budeš dál mačkat, budou to moje poslední narozeniny,“ zachroptěl jsem a na okamžik jsem měl větší starost o svůj život než o tu kartičku. Váhavě mě pustila. Teď to převzal táta a taky mě pevně objal. Nezmáčkl mě tak silně, ale zato mě pohladil ve vlasech – co vlastně dospělí mají na tom neustálém cuchání vlasů? –, což jsem mu výjimečně odpustil, protože jsem měl narozeniny.

„Chceme jít do tvój oblíbené pizzerie. A pak bychom mohli sepsat, koho bys chtěl pozvat na oslavu a co pěkného naplánujeme,“ řekl, jako by nikdy žádná kartička neexistovala a já si to všechno jen namlouval. Žaludek se mi při zmínce o narozeninové oslavě sevřel. Od té doby, co Stella zmizela,

jsem neměl žádné kamarády. Ve škole se o mně (a o mé rodině) šušovalo a všichni se mi vyhýbali, jako by bylo zmizení mé sestry nakažlivé. Dokonce i fotbal jsem proto radši zabalil, ačkoliv jsem tam chodil moc rád. Ale když stojíte sami na hřišti a zbytek týmu vás ignoruje, není to žádná zábava.

„Tak pojďte už, vyrazíme,“ vložila se do toho máma. „Mám hlad.“

Táta příliš horlivě přikývl a rychle mě postrčil směrem do chodby. Tak jo, možná mi pak nad mojí oblíbenou pizzou poví, co je ta zlatá kartička zač. Ale moc jsem tomu nevěřil. Chovali se superzvláštně, dokonce i na jejich poměry. Jedno bylo jisté: Musím zjistit, co se děje.

2

Než jsme vyrazili, neustále jsem pohledem hledal tu zlatou kartičku. Byl jsem si skoro jistý, že když jsme odcházeli z domu, máma si ji strčila do tašky, ale ta mi občas připomínala Hermioninu kabelku z Harryho Pottera. Nedivil bych se, kdyby v ní máma měla i stan. Bez kouzla byla pozvánka navždy ztracená v hlubinách téhle obrovské tašky.

Salámová pizza s tenkou krustičkou a perfektním množstvím sýra v nejlepší pizzerii ve městě (no dobře, byla to jediná pizzerie) byla ještě chutnější než obvykle, takže u večere už nebylo tak náročné se smát, povídat si a mluvit o černých dírách a starých relikviích. Moji rodiče mi – místo mobilu, v který jsem doufal – dali poukázku do kina a originální fotbalový míč z uplynulého mistrovství světa. Vlastně jsem se bavil tak, jako už dlouho ne, a nakonec byly tyhle dvanácté narozeniny ty nejlepší od Stellina zmizení. Tedy pokud jsem vytěsnil to, co se předtím stalo v naší kuchyni, a přehlédl, že máma se tu a tam směje trochu nepřítomně a docela často mizí na záchod – samozřejmě s kabelkou! A pokud jsem ignoroval, že se mi rodiče ani v nejmenším nepokusili cokoli vysvětlit a moje opatrné otázky hned zarazili.

A pokud jsem *nemyslel* na to, jak moje jméno na té kartičce ve světle zářilo.

Ano, bylo šíleně moc věcí, které jsem *neměl* dělat. Proto jsem později v posteli nemohl usnout. Rodiče dole mluvili

čím dál hlasitěji a já už nedokázal přehlížet jejich podivné chování. Otevřel jsem oči, zíral na svítící hvězdy nalepené na stropě a soustředil se na hlasy svých rodičů. Už zase diskutovali.

Co nejtíšeji jsem vylezl z postele a došel po hladkých dřevěných prknech podlahy na chodbu. Když jsem se plížil dolů, dával jsem pozor, abych stoupal jen na ty schody, o kterých jsem věděl, že nevržou. Samozřejmě jsme bydleli v nejstarším domě v okolí, což moji rodiče vnímali jako štěstí, protože má svou „atmosféru“, která spočívá především v tom, že všechno vrže a skřípá.

Konečně jsem přes dveře něčemu rozuměl. „Kdo přinesl tu pozvánku? My...“ Pak mluvili znovu tiše. Musel jsem blíž ke dveřím, ale spodních osm schodů bylo tak hlučných, že bych to nikdy dolů nezvládl, aniž by mě slyšeli. Opatrně jsem se opřel břichem o zábradlí a pomalu jsem sklouzl dolů. Přitom jsem musel dávat pozor na to, aby se mi nevykasal vršek pyžama, protože po holém břiše se jen těžko klouže. Skoro dole jsem uslyšel tátův hlas.

„Možná by to pro Maxe bylo správné.“ Znělo to nejistě, spíš jako otázka.

„Aby se stalo to samé, co se Stellou?“

Stella! Na okamžik jsem se zapomněl držet a s hlasitou ránou jsem přistál zadkem na starých parketách. Pekelně to bolelo. Možná byl můj zadek taky citlivější od té doby, co už nechodím na fotbalové tréninky a neustále se nekloužu po trávě. Během zlomku vteřiny rozrazil táta dveře do obýváku,

vystřelil ven a skoro se přerazil o moje nohy. Za ním se objevila máma a v rukou svírala něco zlatého. Oba mlčeli, když mě uviděli, ale samým šokem ztuhli jako zvířata, která v noci oslní světlomety auta.

Tak jo, teď nepřemýšlet, ale jednat.

Třemi dlouhými kroky jsem se dostal k mámě, vytrhl jsem jí zlatou kartičku z ruky, otočil jsem se, vyběhl jsem nahoru, schody jsem bral po dvou, vběhl jsem do svého pokoje a zevnitř jsem se opřel o dveře. Zaslechl jsem vrzání prvních schodů, když se vydali za mnou. Proč jsem jen neměl ve svém pokoji klíč?

Ve filmech vždycky zabere, když strčíte opěrku židle pod kliku a tím je zablokujete. Zapřel jsem se o těžké křeslo, které stálo v mém čtecím koutku. Nic. Pak jsem se celou vahou opřel o opěrku, pomalu povolila a já jsem ji přirazil ke dveřím. Možná to byly superschopnosti, díky nimž lidé v panice a návalu adrenalinu uzvednou celé auto. Křeslo se opřelo o dveře a klika se hned přimáčkla na polstrování opěradla. Srdce mi hlasitě tlouklo, takže ho moji rodiče nejspíš slyšeli i přes dřevo. Ale klika se opravdu nedala úplně stisknout. Ani na druhý nebo třetí pokus. Filmy jsou v tomhle ohledu mimořádně realistické.

„Maxi, prosím, otevři.“ Přes dveře tlumeně zaznělo hlasité bouchání a rozzlobený hlas mého otce. Všechno ve mně chtělo poslechnout výzvu mých rodičů, což bych normálně udělal. Ale pak jsem zase ucítil tu jako vatu měkkou věc ve své ruce. Moji rodiče mi lhali. Očividně vědí o Stelle něco, co mi tají.

A má to něco společného s touhle pozvánkou. Se supěním jsem dopadl do křesla a znovu jsem si přečetl první řádek:

Osobní pozvánka do AČ pro Maxe Kastella

Puls se mi zrychlil. Ruce mě svrběly, jako by mi po nich běhali mravenci.

*Vážený pane Kastle,
S potěšením vám sdělujeme, že jste byl pozván
k přijímacím zkouškám na Akademii času.
Zápis je možný po celý den v následujícím termínu.
Očekáváme dochvilnost.
Místo: Jezerní ulice 108
Časová značka: 202207250000 utc*

Co prosím? Akademie času? To jako vážně? Je to tak, jak to zní? A co mají prosím znamenat ta divná čísla? Jak mám být dochvilný, když nechápu, jaký čas mají na mysli? Další zaklepání.

„Maxi, otevři dveře. Všechno ti to vysvětlíme!“

Z klepání bylo bušení. Kdybych já takhle mlátil do dveří, bylo by dost zle.

„Maxi, otevři. Hned!“ slyšel jsem nezvykle výhružný otcův hlas. Pohledem jsem sklouzl k oknu. Kdybych byl rychlý, mohl bych vyskočit z okna, vzít si kolo a vydat se na adresu uvedenou na pozvánce. Ale to by byla úplná šílenost. Tohle

koneckonců není akční film. Kromě toho by mě rodiče beztak dohonili, jakmile by pochopili, že jsem vylezl z okna.

„To stačí. *Okamžitě* otevři ty dveře!“ zakřičela máma svým nejpřísnějším hlasem.

„Tak jo. Ale opravdu mi řeknete, co se děje,“ ustoupil jsem váhavě. Možná vážně mají nějaké vysvětlení. Naposledy jsem se podíval na pozvánku a pokusil jsem se vtisknout si ji do paměti, kdyby mi ji moji rodiče hned zase sebrali. Kdybych měl mobil jako všichni ostatní, mohl bych si ji *opravdu* vyfotit. Teď mi musela stačit moje hlava.

Odstrčil jsem stranou křeslo, které klika dost zmáčkla, a moji rodiče s rachotem vlétli do pokoje. Bylo skoro legrační, jak se v poslední vteřině navzájem chytily, ale do smíchu mi nebylo. Hlavně potom, co mi máma okamžitě vytrhla kartičku z ruky a přitom s úlevou vydechla, jako by mě zachránila před nabitou pistolí. Zapřel jsem si ruce v bok, pořádně jsem se napřímil a rozkročil jsem se před nimi.

„Můžete mi teď konečně vysvětlit, co na té zlaté věci je? Chováte se děsně divně.“

Táta chtěl odpovědět, ale máma ho předběhla.

„Ále, to vážně nic není,“ řekla a pokoušela se tátu zhypnotizovat nebo ochromit pohledem. Bylo to čím dál absurdnější. „Totiž,“ dodala váhavě a odhrnula si pár pramínek vlasů z obličeje. Z drdolu, který si ráno uvázala do práce, toho už moc nezbylo. Tváře měla zarudlé, a jestli jsem se nepletl, prsty se jí zase trochu třáslly. Pak se krátce otrásla. „Samozřejmě na tom něco je,“ odfrkla si nervózně. „Všechno to děláme,

jen abychom tě ochránili. Celé je to vážně hloupý vtip. Jsou to... gangsteři.“

To jako fakt? Kolik si myslí, že mi je? Krátce jsem zalapal po dechu. „Gangsteři? Mami, nekoukáš náhodou moc na filmy? Vidělas už někdy gangstery, kteří rozesílají takovýhle exkluzivní krasopisný kartičky?“

„Oni... se snaží nalákat děti. Proto se tě před tím snažíme chránit,“ koktala.

„A odkud víte, před čím?“ zeptal jsem se. Nevěřil jsem jí ani slovo.

„To... to vědí všichni rodiče,“ odpověděla máma nepřesvědčivě. Pak se usmála, ale vypadala přitom tak rozrušeně, že jsem její úsměv vůbec nemohl brát vážně.

V tu chvíli mi bylo jasné, že z nich žádnou rozumnou odpověď nedostanu, a bylo jedno, jak moc se budu vyptávat. O to jsem si byl jistější, že za každou cenu musím zjistit, co se děje.

Čas změnit taktiku. Podíval jsem se na mámu, pak na tátu. Oba na mě vyčkávavě a vyděšeně hleděli.

„Tak jo,“ opáčil jsem a dost jsem se snažil, abych do toho vložil zbytek vzteku a pochybností – což nebylo tak snadné, jak to možná zní. „Vy si teda myslíte, že tu kartičku napsali gangsteři, kteří se pokoušejí nalákat děti – a pak je... okrást?“

Moji rodiče v zásadě současně přikývli a vypadali, že se jim docela ulevilo. Kdyby to všechno nebylo tak divné, musel bych se vysmát jejich špatnému hereckému vystoupení. Co by mi ti gangsteři asi tak mohli ukrást? Kapesné?

„A víc mi k tomu nepovíte?“ I když mi srdce bušilo jako zběsilé, snažil jsem se znít klidně.

Tohle byla jejich poslední šance. Na vteřinu jsem si pomyslel, že mi táta ještě něco vysvětlí, ale pak jen bezmocně pokrčil rameny. Ale v očích se mu zračilo něco jako špatné svědomí. Něco tu ani trochu nehrálo. Dospělí si vždycky myslí, že musí dětem spoustu věcí zatajovat, ale přitom byli kdysi sami dětmi! Copak už si nepamatují, jaké to bylo, když jim pořád někdo něco nalhával?

„Tak jo,“ řekl jsem, pokrčil rameny a snažil jsem se, aby to znělo znuďně. Sledoval jsem, jak napětí z mých rodičů opadává. Očividně jsem svůj herecký talent nezdědil po nich.

„Jsem moc ráda, že to chápeš. Těžko se to vysvětluje a...“ začala máma.

„To je dobrý,“ řekl jsem, abych nás ušetřil dalšího představení, a nasadil úsměv. Doufám, že vypadal opravdověji než ten mámin. Pak jsem se protáhl a demonstrativně zívł. „Takový povyk, a k ničemu. Jsem utahanej jako pes,“ zamumlal jsem a podržel jsem si ruku před pusou, abych předstíral další zívnutí. Adrenalin, co mi koloval v žilách, mě totiž na únavu nenechal ani pomyslet.

„Tomu rozumím,“ řekla máma a laskavě se na mě podívala. Vypadala, že se jí dost ulevilo. Podezřele ulevilo.

3

O dvacet minut později jsem se osprchoval, oblékl se do heboučkého pyžama, popřál jsem rodičům dobrou noc a odešel do svého pokoje. A asi o třicet minut později jsem si oblékl oblíbené džíny, modré tričko a tenisky a vylezl jsem oknem ven. Předtím jsem s pomocí oblečení a plyšáků, které jsem měl ještě vzadu ve skříni, vyrobil velkou hroudu spícího Maxe. Takže kdyby moji rodiče nakoukli do pokoje, ani je nenapadne, že tam nejsem.

Naštěstí jsem si všechno, co stálo na té zlaté kartičce, skutečně vypálil do mozku. Jasně jsem před sebou viděl každé písmeno.

Když jsem spěchal ke garáži a snažil se přitom nestoupat na zrádný šterk, bylo ještě docela světlo. Popadl jsem kolo, potichu a tak rychle, jak jen to šlo, jsem ho po trávě vytlačil brankou na ulici. Za živým plotem jsem se vyhoupl do sedla a začal šlapat. Z chladného večerního větru mi na pažích naskočila husí kůže – v tom spěchu jsem si dočista zapomněl přes triko vzít mikinu. Napřímil jsem se a plnou vahou jsem se opřel do pedálů. Tak se aspoň zahřeju, a navíc jsem chtěl být zpátky, než si naši stihnou něčeho všimnout. Pořád jsem měl ten nepříjemný pocit, že s tím varováním možná měli pravdu. Nebylo mi to úplně příjemné, koneckonců mi obyčejně tak bezostyšně nelhali do očí, vykládali mi takové ty klasické dospělácké lži: Příliš koukání na televizi kazí oči –